

Олег Баклан,
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри права Київського
національного лінгвістичного університету

УДК 342.922 : 346.2 (477)

Деякі теоретико-прикладні питання щодо сучасної індустріалізації в Україні

Нині від багатьох державних діячів та фахівців-економістів та правників лунають заклики на основі децентралізації розпочати якісно нову індустріалізації країни. Не погодиться з цим важко, тому що це дійсно – найголовніше, найперше завдання вітчизняного соціально-економічного буття, оскільки наявні структурні зрушення, які відбулися в Україні, на жаль, не були результатом цілеспрямованої державної промислової політики, натомість стали об'єктивним наслідком певних дисбалансів, успадкованих від минулого, і результатом штучного прискореного прилаштування економіки країни до глобальної економічної системи. За фаховими оцінками, сучасне економічне зростання, насамперед, характеризується визначальним значенням науково-технічного і технологічного прогресу та інтелектуалізацією основних факторів виробництва. При цьому внесок інноваційної складової в приріст ВВП розвинених країн збільшився: в США з 31,0% у 1980-ті роки до 34,6% на початку нового століття, у Японії відповідно з 30,6 до 42,3%, у Європі з

45,5 до 50,0% [1, с. 85]. Очевидно, що це один з визначальних внесків у приріст ВВП сучасної індустріально-розвиненої країни.

У середовищі господарників-професіоналів необхідність реіндустріалізації на основі, насамперед, запровадження інновацій очевидна з часу набуття незалежності, її невідворотність та гострота з кожним роком тільки посилюється, чому присвячуються численні наукові та науково-популярні праці як юристів так і економістів [2-7] та ін.

У цьому аспекті можна виділити цілу групу факторів, за якими нова інноваційна перебудова державного регулювання розвитку промисловості та суміжного підприємництва на сучасному етапі стає воістину найважливішою проблемою для країни. На деякі з цих основних факторів звернемо увагу нижче.

На слушну думку В. Геєця та А. Гриценка, інноваційні перспективи економічного зростання України в посткризовий період, повинні ґрунтуватися на створенні інноваційної інфраструктури, розвитку високотех-

нологічного виробництва, трансфері технологій, венчурному фінансуванні, інтеграції науки, освіти й виробництва, регіональному інноваційному розвитку, формуванні інноваційних кластерів, удосконаленні законодавства, що регулює інноваційну сферу тощо [8]. Спробуємо висловити і власні думки щодо окремих аспектів окресленої проблематики та шляхів її вирішення.

Першими у зазначеному контексті варто назвати чинники геополітичного і правового характеру (тут і далі курсив автора. – О. Б.). Держава не може мати авторитету в світі, країна не може виступати центром тяжіння інвестиційного капіталу при збереженні передусім вітчизняної корупційної складової в державному управлінні відстаюю, архаїчної економікою та її застарілою виробничо-технологічною базою.

Безумовно, що нині не можна не назвати, і найголовнішу причину надзвичайно гострої необхідності нової індустріалізації країни, а саме – досягнення справжнього миру та забезпечення безпеки і цілісності країни, яка існує відносно окремо від інших факторів. При цьому при сучасному занепаді виробництва на підприємствах вітчизняного промислово-оборонного комплексу і суміжних галузях, не дивлячись на всі зусилля і великі фінансові та матеріально-технічні ресурси, що спрямовані на модернізацію оборонно-промислового комплексу і переозброєння за рахунок цього збройних сил, для всіх очевидно, що ці сфери не можуть набути сучасного розвитку, тому що, окремі вдалі конкурентноспроможні зразки оборонної техніки та інші досягнення не можуть нескінченно базуватися на науково-технологічних та виробничо-конструкторських засадах попередніх років. Тільки державне забезпечення сучасного впровадження інновацій та науково-технічного прогресу у військової галузі може дати бажаний результат.

Далі слід назвати соціально-економічні чинники. Не може бути

подолане економічне падіння (заплановані низькі темпи економічного зростання тощо) без різкого впровадження сучасних інновацій в промисловість та підприємництво в умовах, коли можливості істотних приростів в сировинних, видобувних галузях (наприклад, вугільної) наближаються до вичерпання або будуть пов'язані з гігантськими, непосильними, витратами, що не окупаються [9]. Відповідно не можуть скільки-небудь помітно вирішуватися складні і численні соціальні проблеми без нарощування ресурсів, що спрямовані на споживання національного доходу, який створено переважно в обробній промисловості і в цілому у виробничій сфері, за рахунок загального економічного зростання. У цьому сенсі визначальним чинником є необхідність державного забезпечення щодо подолання наростаючого технологічного відставання країни в умовах, коли багато новітніх технічних проривів в світі відбуваються без участі нашої країни, її промислово-виробнича база деградує та примітивізується, криміналізується бізнес-структура, внутрішній ринок заповнюється низькоякісною продукцією навіть країн третього світу.

На жаль, при всій очевидності і широкому розумінні викладеної проблематики технологічне відставання промисловості нашої країни не виходить за межі загальних публічних закликів та декларацій. Тому і метою даної статті є започаткування обговорення конкретних заходів, рекомендацій та пропозицій для реального, практичного просування до початку розв'язання окреслених проблем.

Нині прискорений розвиток високих наукових технологій та інформаційних процесів відбувається лише в декількох розвинутих країнах світу [10, с. 27]. Україна, на жаль, дуже далека від кола цих країн. Спробуємо визначити – які труднощі та перешкоди варто подолати (або мінімізувати їх вплив) що б хоча б наблизитись до кола країн, які вдало пристосувались до сучасного, так званого, тех-

нологічного, постіндустріального та глобалістського розвитку у світовій економіці.

Ці труднощі можна розділити на дві групи: об'єктивні і суб'єктивні. До об'єктивних слід, насамперед, віднести загальний незадовільний стан економіки країни, рівень деіндустріалізації і примітивізації виробництва, катастрофічне в багатьох випадках старіння виробничого обладнання. Звідси - важкий стан фінансового господарства як країни в цілому, так і більшості регіонів, багатьох виробничих галузей, конкретних стратегічних і звичайних підприємств тощо; а також втрата та старіння великої частини людських промислових кадрів, формування у молодого покоління прагнення відторгнення від виробничих структур, необґрунтоване прагнення відходу лише в комерцію, працевлаштування за кордоном та ін. У країні пригніченому стані знаходиться і прикладна галузеві наука, багато інших структур промислового розвитку та технологічного сервісу та менеджменту, без яких неможливо вирішувати майбутні завдання.

До об'єктивних факторів також варто віднести і перебування нашої країни в СОТ, яке не було нормативно захищено владою при вступі у цю сучасну світову організацію, що неминуче і серйозно обмежуватиме нашу державу у можливих спробах захистити внутрішній ринок і створити на ньому будь-які преференції для підйому вітчизняної індустрії.

Серед суб'єктивних факторів, насамперед, необхідно виділити неповне усвідомлення як законодавчою, так і виконавчою державною владою гостроти ситуації у сфері індустрії, необхідності невідкладного пошуку та запровадження найрішучіших заходів і мобілізації всіх ресурсів для перелому сучасної ситуації, а також нерідку нефаховість чиновників вислого рівня у керівництві сферою економіки країни (галуззі індустрії, суміжного підприємництва тощо) та ін. Істотною вадою є і відсутність

адекватного розуміння проблеми і у широкої суспільної свідомості.

Далі спробуємо на основі опрацьованого матеріалу визначити, передусім, найбільш дієві засоби є заходи щодо правового та організаційного сприяння залученню інвестицій у сферу промисловості та вітчизняного підприємництва.

По-перше, головною проблемою проведення інвестиційної політики у промисловість і бізнес України є її невизначеність та нестабільність податкового, митного, земельного та інших споріднених галузей вітчизняного законодавства. У зв'язку з цим першочерговим завданням державної влади на законодавчому рівні є визначення дійсно пріоритетних галузей економіки (видів підприємництва та об'єктів інвестування), які мають відповідати стратегічним національним інтересам держави та як локомотив витягнути решту галузей економіки (видів підприємництва) на якісний рівень функціонування, що до теперішнього часу не зроблено. Так на початку незалежності в Україні як пріоритетна галузь економіки була визначена агропромислова галузь. Не дивлячись на певні організаційно-правові зусилля влади та наявність сучасних наукових обґрунтувань, глобальних зрушень у цьому напрямі не відбулося. Так, наприклад, статистика свідчить, що у 1992 р. в Україні зібрано біля 19 млн. т. пшениці, у 2002 р. – 21 млн. т., у 2007 р. – 18 млн. т., у 2012 р. – біля 15 млн. т. зерна, у 2014 р. – 22,5 млн. т. Тобто ні про які «пріоритети», «позитивні тенденції» або навіть «стабілізацію» мова йти не може. Нині в країні вкрай обмежені наявні ресурси (фінансові, матеріальні, наукові та ін.), а малоефективна економіка і нарощує їх надто повільно, і не має внутрішньої організації для їх ефективного використання. Тому у цих умовах необхідний ретельний, глибоко продуманий і всебічно обґрунтований вибір дуже обмеженого числа пріоритетів розвитку в індустрії (суміжних галузях підприємництва тощо).

Цілком логічно, що після визначення пріоритетів щодо галузей економіки, видів підприємництва та інших об'єктів інвестування слід вибрати, чому в першу чергу віддати перевагу щодо імпорту високотехнічного обладнання та технологій, якого катастрофічно бракує вітчизняній промисловості. При гострій необхідності розвитку інвестиційного машинобудування (для модернізації всієї виробничої сфери) цілком очевидно, що швидко його не розгорнути. За сприянням держави за цих умов неминучо альтернативою модернізації та розвитку тих чи інших підгалузей - особливо на перших етапах реіндустріалізації - можуть і повинні стати досить масовані закупівлі сучасного імпортного обладнання, тим більше в умовах поточної не надто сприятливої світової економічної кон'юнктури. При цьому у питаннях закупівель імпортного обладнання державою повинно бути забезпечено цільове використання валютних ресурсів, враховано суворий вибір об'єктів пріоритетів, визначено склад підприємств і закупаюваного обладнання, державний та громадський контроль за найшвидшим введенням відповідних виробництв і досягненням проектних (контрактних) характеристик використання імпортованого обладнання тощо. Все це можливо зробити за умови добросовісного використання оновленого закону «Про державні закупівлі».

У цьому ж контексті варто також підтримати точку зору тих вчених, які наполягають на розробленні довгострокової, і що найголовніше – «якісної», з точки зору правового врегулювання українським законодавством, стратегії притягнення прямих вітчизняних та іноземних інвестицій в Україну із застосуванням позитивного світового досвіду для збалансування інвестиційної діяльності. Оскільки, як правильно відмічається (див., наприклад, [11, с. 3]), прямі інвестиції, на відміну від будь-яких кредитів, не лягають обтяжливим тягарем на зовнішній борг дер-

жави, а іноді й наступних поколінь громадян у державі, а, навпаки, – сприяють одержанню коштів для погашення цього боргу. До того ж обсяг прямих іноземних інвестицій є своєрідним свідченням оцінки політики держави-реципієнта і підтвердженням сприятливих перспектив її розвитку.

Ймовірно, найважче питання нової індустріалізації це пошук ресурсів в дуже значних як для нашої країни масштабах. В цілому по країні, по наближеним оцінками, на позначені цілі щодо реіндустріалізації потрібні багато десятків мільярдів доларів інвестицій, що, до речі, в багато разів більше припливу в країну прямих інвестицій. В умовах стану майже війни, малоефективної економіки, бюджетної напруги вишукування ресурсів на будь-які актуальні потреби, здавалося б, це завдання здійснити важко.

Але це не зовсім безнадійно. Так, згідно розрахунків НДЕІ Міністерства економічного розвитку і торгівлі за останні роки відплив капіталу з України постійно зростав (виключення становили 2001 та 2005 рр.), у 2009 р. він на 30% скоротився і останнім часом стабілізувався на рівні 12 млрд. дол. [12]. Створення на державному рівні законодавчого забезпечення щодо подолання відміченої загрозливої тенденції та чесне та добросовісне запровадження організаційно-правових механізмів охорони щодо відтоку капіталу є архиважливим завданням державної влади України. Пошук повернення капіталу можна знайти і в інших напрямках (див., наприклад, [3; 4; 7; 13]).

З боку держави особлива увага, у цьому ж контексті, повинна бути приділена непростій проблемі максимального використання в країні національного капіталу. Це завдання, як відомо, актуальне для різних країн, при цьому вироблено чимало державних форм та методів впливу на приватних власників у напрямі залучення їх фінансових можливостей до розвитку національної еконо-

міки. Враховуючи, що у приватній власності знаходиться значна частина виробничої сфери, значні можливості приватного бізнесу можуть розкритися при широкому використанні режиму приватно-державного партнерства, якщо, звичайно, покласти таку роботу на чесних та фахових організаторів від бізнесу і від влади (див., наприклад, [2, 4, 6; 14]).

Нарешті, ще раз про проблему державного забезпечення залучення іноземного капіталу. Слід визнати, що крім обговорювання в багаторічних безплідних дискусіях (хоча б і на високому державному рівні) традиційних питань щодо поліпшення інвестиційної привабливості, захищеності власності, інституціональних вдосконалень і їм подібних, необхідна конкретна робота державного менеджменту як у законодавчій площині так і усіма можливими засобами виконавчої влади з провідними та лояльними світовими інвесторами щодо розміщення ними своїх коштів та виробництв в Україні, насамперед тих з них, які можуть бути корисні для сучасної індустріалізації [15; 16].

Безумовно, що серед можливих фінансових джерел щодо реіндустріалізації повинні максимально використовуватися і можливості самої промисловості – за рахунок ініціативи власного обґрунтування щодо розгортання системи державних замовлень, всебічного кредитного та податкового державного стимулювання промислових та підприємницьких структур, які помітно дбають про власну модернізацію та технічне перенаснащення суміжників. Подібні заходи повинні враховуватися при здійсненні державною владою промислової політики, про що на різних рівнях зазначалось не один раз (див., наприклад, [3; 5; 14; 17]).

Виключно актуальною і неоднозначною проблемою, можливо, такою, що може визначити результат всієї реформи промислового сектору економіки є розробка організаційно-правового механізму включення ресурсів, що відшукуються в процесі

реіндустріалізації. Не потребує доказів те, що бюджетне фінансування у цьому напрямку допустимо лише винятково. Провідною формою вкладення капіталу в індустріалізацію, у відновлення та модернізацію промисловості має стати кредитна форма, з державним забезпеченням дотримання цивілізованих умов захищеності, окупності і зворотності кредитів. Насамперед через державні банки повинні бути спрямовані вище згадані централізовані та інші кредитні ресурси, в банках повинна відпрацьовуватися добросовісна методологія кредитування реіндустріалізації і модернізації промисловості та підприємництва, а у процесі повернення кредитів повинен забезпечуватися державний контроль за ефективністю вкладених коштів. У цьому контексті буде вельми ефективним державне сприяння, а саме: різного роду гарантії державної влади, часткова компенсація або розстрочка процентних платежів, відстрочка податкових платежів в період освоєння новостворених потужностей та інші форми державного стимулювання кредитної діяльності банків у виробничій та інвестиційній сферах.

Роль держави повинна відчуватися і в забезпеченні концентрації ресурсів щодо реалізації обраних економічних пріоритетів. Загальновідомо що, у цьому контексті корисно врахування досвіду фантастичного розвитку післявоєнної Японії. У цій країні на майбутній середньостроковий період офіційно визначалися пріоритети у промисловості та підприємстві (наприклад, автомобілебудування, побутова електроніка, суднобудування) і під них шикувалися індикативне планування, стимулювання і в цілому регулювання у сфері економіки (галузі приватного підприємництва тощо). У другій половині ХХ століття приклад Японії було успішно використано у Південній Кореї, на Тайвані, в Сінгапурі, що теж не повинно залишитись поза увагою у процесах регулювання зазначених процесів в Україні. В про-

цесі сучасної індустріалізації необхідно на законодавчому рівні визначити науково-обґрунтований титульний список кола підприємств та нових будівництв, який не можна було б розширити і який включав би всі ланцюжки суміжників і концентровано забезпечувався матеріально-фінансовими ресурсами. Саме найвища концентрація ресурсів повинна забезпечити успіх сучасної індустріалізації як регіонів, так і країни в цілому.

У контексті децентралізації представляється важливим і регіональний аспект окресленої проблематики, а саме – в регіонах, особливо відсталих в економічно-промисловому розвитку, повинні бути розроблені і здійснені місцеві програми індустріалізації як за місцевою так і за ініціативою центральної влади, які були б обумовлені як за логікою, так і щодо конкретного наповнення з загальнодержавними, загальногалузевими і міжгалузевими програмами і планами, а не були б відірваними від них. По суті, нині залишається актуальним завдання знайти оптимальне поєднання державних, галузевих і регіональних підходів до економічного розвитку та засобів державного управління, що використовуються (що, на жаль, не було достатньо ефективно вирішено і в плановий період історії нашої країни).

І нарешті зазначенні вище напрямки реформування промисловості та суміжного бізнесу доцільно об'єднати в загальнодержавну програму промислової політики, яка б визначала як поточні завдання, так і перспективну (стратегічну) мету щодо розвитку індустрії країни та суміжних галузей вітчизняного бізнесу. У контексті питання децентралізації влади, слід зазначити, що сукупність подібних стратегічних нормативно-правових актів як на центральному так і на місцевому рівні повинна становити загальну перспективну економічну системну програму влади і бізнесу щодо підвищення рейтингу країни і досягненню нашої країною гідного місця у світовому економічному і технологічному розвитку. Бажано що б такі програмні документи містили як в галузевому так і в територіальному розрізах конкретні науково обґрунтовані соціально-економічні параметри, джерела коштів, реальні терміни, цільові завдання, склад виконавців та інші питання як правового так ресурсно-організаційного забезпечення. У контексті окреслених вище проблем така системна програмна забезпеченість могла б стати прикладом (можливо у подальшому і обов'язковим правилом) індикативного державного прогнозування і планування з урахуванням механізмів ринкового регулювання.

Список використаних джерел

1. Хаустов В. К. Інноваційний потенціал структурних зрушень в Україні / В. К. Хаустов // Економіка і прогнозування. – 2014. – № 2 – с. 85–93.
2. Бисага Ю. М. Правовий механізм державної підтримки підприємництва в Чехії, Словаччині та Україні / Ю. М. Бисага, О. В. Гарагонич // Науковий вісник Ужгородського національного університету : матер. міжнар. наук.-практ. конф. «Реформування політико-правової системи України в контексті європейського вибору». – 2003. – С. 120–127. – Серія: Право. – (Спецвипуск).
3. Єрмошенко М. М. Фінансова безпека держави: національні інтереси, реальні загрози, стратегія забезпечення / М. М. Єрмошенко. – К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2001. – 309 с.
4. Жаліло Я. А. Конкурентоспроможність економіки України в умовах глобалізації / Жаліло Я. А., Базилук Я. Б. // Конкурентоспроможність: країна, регіон, підприємство : зб. / [упоряд. В. Г. Підвисоцький; ред. Ю. В. Полунєєв]; Рада конкуренто-

спроможності України, Центр стратегій конкурентоспроможності (МІМ-Київ). – К. : ЛАТ&К, 2006. – С. 176–185.

5. *Клим О. В.* Адміністративно-правове регулювання підприємницької діяльності в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Клим Олена Вікторівна. – К., 2009. – 205 с.

6. *Червона О. Ю.* Державне регулювання розвитку малого підприємництва в умовах трансформації економіки України : дис. ... канд. екон. наук : 08.00.03 / Червона Олена Юріївна. – Л., 2007. – 170 с.

7. *Федулова Л. І.* Тенденції розвитку інноваційної політики та її вплив на економічне зростання / Л. І. Федулова // Економіка і прогнозування. – 2011. – № 2. – С. 63–81.

8. *Геец В. М.* Инновационные перспективы экономического роста в Украине в послекризисный период [Електронний ресурс] / В. М. Геец, А. А. Гриценко. - Доступний з : <<http://www.group-global.org/t4j/lecture/view/5626>>.

9. *Солмо І.* Угольная дыра // Корреспондент. – 2012. – № 39 (527). – 5 октября.

10. *Кастельс М.* Информационная эпоха: экономика, общество и культура / Пер. с англ., под науч. ред. О. И. Шкаратана. – М., 2000. – 279 с.

11. *Рябий О. В.* Міжнародно-правове регулювання інвестиційної діяльності : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.11 / Рябий Олександр Вікторович. – К., 2008. – 177 с.

12. *Чмир О. С.* Оцінка масштабів непродуктивного відпливу капіталу за межі України та його державне регулювання / О. С. Чмир // Виступ на пленарному засіданні Міжнародної науково-практичної конференції «Розвиток економіки України в умовах невизначеності глобалізаційно-інтеграційних процесів: економіка, фінанси, право». – 24.05.2013. / УДУФМТ. – К.: – 2013.

13. *Молга Т.* Вигнані з України / Молга Томаш // Корреспондент. – 2010. – № 8 (121). – С. 38–39. – 26 лютого – 3 березня.

14. *Єфименко Т.* Публічно-приватне партнерство як істотний вектор антикризових програм // Проблемы повышения эффективности функционирования предприятий различных форм собственности : сб. науч. тр. / [редкол.: И. П. Булев и др.] ; НАН Украины; Ин-т экон. промышлен. – Донецк, 2009. – Вып. 2. – Т. 1. – С. 25–38.

15. *Кобильник Д. А.* Правове регулювання пільг при оподаткуванні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Кобильник Дмитро Анатолійович. – Х., 2002. – 206 с.

16. *Яценко К. В.* Гармонізація податкового законодавства України з законодавством Європейських Співтовариств про непряме оподаткування : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / К. В. Яценко. – К., 2005. – 23 с.

17. *Собакар А. О.* Організаційно-правові основи утворення і функціонування спеціальних економічних зон в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Собакар Андрій Олексійович. – Донецьк, 2002. – 218 с.

Баклан О. В. Деякі теоретико-прикладні питання щодо сучасної індустріалізації в Україні

Стаття присвячена проблемі сучасного реформування промисловості та державного сприяння розвитку бізнесу в Україні, при цьому аналізуються об'єктивні та суб'єктивні труднощі вирішення зазначеної проблеми; розглядаються: можливі напрями з активізації процесів реіндустріалізації та сприяння розвитку вітчизняного підприємництва як необхідні складові вирішення найважливішої соціально-економічної проблеми країни, окремі механізми їх практичного використання тощо.

У статті аналізуються зміст деяких наукових та науково-популярних праць фахівців-юристів та економістів, громадських діячів тощо, які присвячені аналізу можливих напрямів розвитку науково-технічного і технологічного прогресу та інтелектуалізації основних факторів, що суттєво впливають на сучасне виробництво товарів та послуг.

Проілюстровано авторський погляд з окресленої проблематики.

Ключові слова: державне регулювання, економіка, індустріалізація, підприємництво, промисловість.

Баклан О. В. Некоторые теоретико-прикладные вопросы относительно современной индустриализации в Украине

Статья посвящена проблемам современного реформирования промышленности и государственного содействия развития бизнесу в Украине, при этом в статье анализируются объективные и субъективные трудности решения данной проблемы; рассматриваются: возможные направления по активизации процессов реиндустриализации и развития отечественного предпринимательства как необходимой составляющей решения архиважнейшей социально-экономической проблемы страны, а также отдельные механизмы их практического использования.

В статье анализируется содержание некоторых научных и научно-популярных работ специалистов-юристов и экономистов, а также общественных деятелей, которые посвящены анализу возможных направлений развития научно-технического и технологического прогресса, а также интеллектуализации основных факторов, которые существенно влияют на современное производство товаров и услуг.

Проиллюстрировано авторский взгляд по обозначенной проблематике.

Ключевые слова: государственное регулирование, экономика, индустриализация, предпринимательство, промышленность.

Baklan O. Some theoretical and applied questions about modern industrialization in Ukraine

The article deals with the problems of modern industry and reforming the state support of business development in Ukraine, while in the article analyzes the objective and subjective difficulties to solve this problem; considered: possible areas to enhance the re-industrialization process and development of domestic entrepreneurship as a necessary part of the solution overarching socio-economic problems of the country, as well as certain mechanisms for their practical use.

The article analyzes the content of some scientific and popular works specialist lawyers and economists, as well as public figures who are devoted to the analysis of the possible directions of development of scientific-technical and technological progress, as well as intelektualizatsii major factors that significantly affect the current production of goods and services .

Illustrated by the author's view on the designated topic.

Key words: state regulation, economy, industrialization, business, industry.